

МЛАДИЯТЪ ДЪРВАРЪ

Това било много отдавна. Въ една далечна земя всѣка година изчезвало най-хубавото момиче. Грамаденъ черенъ орелъ се спускалъ посрѣдъ нощъ, грабвалъ момичето и го отнасялъ нѣкъде.

Царьтъ обявилъ по цѣлото царство и по всички съседни земи, че дава половината отъ царството си на оня юнакъ, който убие или улови орела.

Затекли се юнаци отъ цѣлата страна и отъ всички съседни земи. Ковачитѣ се надпреварвали да коватъ най-силни лжкове и най-остри стрели, но нищо не помогнало. Орелътъ всѣка година пакъ се спускалъ надъ страната и грабвалъ момата. Никой юнакъ не успѣлъ да го убие.

По цѣлата страна и по всички съседни земи се говорѣло за черния орелъ. Дочулъ за него и единъ младъ дърваръ. Той билъ толкова силенъ, че съ единъ ударъ на бравата си събарялъ и най-дебелия джбъ. Той билъ най-силниятъ човѣкъ на свѣта, защото когато валѣло дъждъ и трещѣло навѣнъ —

ловѣлъ свѣтковицѣтъ, които се спускали надъ джбоветѣ и съ тѣхъ като съ огнени пояси се опасвалъ. Когато сѣчелъ дърва — чувало се по цѣлата планина.

Като чулъ за страшния орелъ, дърварътъ взелъ бравата си и тръгналъ да се бори съ орела. Летѣлъ като вѣтръ. За единъ день и една нощъ пристигналъ въ земята, кждето се спускалъ черниятъ орелъ.

— Какъ ще убиешъ орела безъ лжкъ и стрели? — питали го хората, като видѣли, че той носи само една брава.

— Не ми трѣбва нито лжкъ, нито стрела. Моята брава лети

по-бързо и отъ най-бързата стрела. А ржката ми мѣри по-вѣрно и отъ най-точния лжкъ.

Застаналъ младиятъ дърваръ на най-високата скала надъ града, кждето се спускалъ орелътъ.

Кѣмъ полунощъ на небето се сгъстили черни облаци, закрили месеца и звездитѣ и станало тъмно като въ рогъ. Но дърварътъ седѣлъ и чакалъ.

Чулъ се силенъ плѣсъкъ и две огромни черни крила се

